



SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 33

DECEMBER 1976

25. årgang

Natten til den 16. okt. 1925 brændte de to slægtsgårde her i Hinge.

Ingeborg har ofte talt om den forfærdelige oplevelse. Nu lader vi Silkeborg Avis give sin version af storbranden.

Stor brand i Hinge

Udbygningerne til Vald. Petersens og hele Martin Storgaards gård nedbrændte i morges. - Besætningen reddedes, men indbo, vogne, maskiner og sæd brændte.

I morges ved 5½-tiden lød brandsirenen atter over Kjellerup; men ligesom for nogen tid siden gjaldt det en brand i Hinge sogn. Det rygtedes hurtigt, at ilden allerede havde godt fat i to gårde, nemlig Vald. Petersens og Martin Storgaards, og der var alvorlig fare for, at den skulle brede sig videre. I løbet af formiddagen aflagde vi besøg på brandstedet og erfarede følgende:

Da ilden opdagedes

I morges ved 4-tiden vågnede Vald. Petersens hustru og så lys i stuen ved siden af soveværelset ud imod gården. Hun vækkede sin mand og sagde til ham, at de sikkert havde glemt at slukke lyset om aftenen, men da Petersen var klar over, at dette ikke var tilfældet, stod han straks op og så da, at der var ild i en af gårdens udbygninger, og at ilden allerede havde godt fat.

Hurtigst gørligt blev gårdens folk alarmeret, og der blev sendt bud til nabogårdens ejer, Martin Storgaard, som imidlertid også havde opdaget ilden og var stået op.

Brandens omfang

blev ret stor i løbet af forbavsende kort tid, thi alt i husene var tørt og letfængeligt, og udhusene med undtagelse af staldbygningen var tættet med strå. Ilden truede flere gange med at angribe stuehuset, og flere ruder sprængtes af varmen, men resultatet blev dog, at denne bygning reddedes.

Da Vald. Petersens og Martin Storgaards ejendomme er tildels sammenbyggede, var det egentlig på forhånd givet, at kom der ild i den ene, måtte den anden i de fleste tilfælde gå med, og således skete det da også.

Samtlige Martin Storgaards bygninger var tækkede med strå, hvorfor ilden havde let spil, og hvor hurtigt denne gård blev omspændt af flammerne, får man et begreb derved, at det kun lykkedes at få en ringe del af indboet i stuehuset reddet.

Besætningerne reddedes

I begge gårde tog man naturligvis først fat på at redde besætningerne, og dette måtte, navnlig i den gård, hvor ilden opstod, ske hurtigt, thi ilden bredte sig med rivende fart. Heldigvis havde man det sådan i Petersens gård, at kreaturerne kunne trækkes ud af en bagdør, og de løb så ud over markerne,

men da man var i færd med at redde svinene, brændte det stærkt oppe på loftet. Hos Martin Storgaards fik man også reddet alt levende med undtagelse af hønsene.

Hvor og hvorledes ilden opstod,

er man egentlig ikke klar over, men Vald. Petersen så først ilden i den udbygning, hvor der fandtes bryggers, vogn- og maskinport samt tørverum ned mod laden.

Politibetjent Kjeldsen, Kjellerup, kom straks i morges til brandstedet. Senere kom statspolitiet fra Viborg og overvagtimester Fuhr optog rapport.

Noget endeligt resultat kom man ikke til, men da det oplystes, at der ikke havde været fyret i bryggerset de sidste 2 dage, og ilden også opdagedes i den modsatte ende af bygningen, taler sandsynligheden for, at ilden skyldes en afledning fra elektriciteten i laden, hvorfra ilden så hurtigt bredte sig til sidefløjen med tørverummet og de øvrige bygninger.

Vinden var i morges nærmest vestnordvest, men med mere vestlig vind var brandens omfang blevet langt større, thi da ville Hinge by være alvorligt truet og det meste af byen utvivlsomt blevet et bytte for luerne.

Straks fra morgenstunden samledes byens og den nærmeste egns befolkning ved brandstedet; men da man ikke i Hinge sogne har nogen sprøjte, *alarmeredes brandvæsenet fra Kjellerup*, der var derude før kl. 6, men der var ikke stort at udrette, thi det var umuligt at redde noget ud over, hvad allerede var reddet, og ved 9-tiden var brandvæsenet tilbage i Kjellerup.

Brandskaden

er endnu ikke opgjort, men efter hvad vi erfarer, var bygningerne forsikret i Landbygningernes almindelige Brandforsikring og løsøret i Hids Herreds Brandkasse. Pedersens bygninger, herunder det reddede stuehus, stod til 30.000 kr. og løsøret til et lignende beløb, medens Storgaards bygninger står til 24.000 kr. og løsøret til ca. 25.000 kroner.

BRANDEN OPKLARET

Ilden stammer fra en utæthed i skorstenen i bryggerset.

Efter hvad vi i eftermiddags erfarer, lod politiet i formiddagens løb foretage en grundig undersøgelse af, hvorfra ilden kunne stamme, og til trods for, at der, som ovenfor nævnt, ikke det sidste par dage havde været fyret i grubekedelen i bryggerset, samledes mistanken sig dog om dette, at ilden kunne stamme herfra.

Sten på sten tog man grubekedelen ned, og det viste sig da, at der i skorstenen bag ved kedelen

var en utæthed, hvorfra ilden kunne forplante sig i noget træværk. I dette har ilden så ulmet et par dage, men med den nordlige vind, vi havde, fik den ingen næring. I aftes slog vinden om i vest, og ilden bredte sig så op til tagremmen og videre gennem taget.

Politiet nærer nu ingen tvivl om, at ilden stammer herfra, men udtaler samtidig, at denne utæthed ikke skyldes uforsigtighed, thi ingen har kunnet tænke sig, at der fandtes utætheder på dette sted.

NOTER

Der er næppe tvivl om, at der nu vil blive truffet en ordning, således at i hvert fald kun den ene af gårdene bliver opført på samme plads, og det bliver sikkert Petersens, da stuehuset til denne reddedes.

*

Efter hvad der meddeles os, har der ikke i Hinge by været nogen brand siden 1884, da præstegården brændte. *Ip.*

*

Et tilbageblik

Det er løvfaldstid, det blæser kraftig, blade fra træer kommer fygende ind i gården, koldt er det tillige - rigtig efterår - 5. november.

Året gav ellers varme og tørke, som vist ingen nulevende kan huske, misvækst prægede store dele af Midt- og Vestjylland - også her omkring på de lette jorder var udbyttet meget lille.

Hos os, der har nogenlunde jord, var høsten af korn og roer ret god, hvorimod græsset har været meget småt, alt i alt har vi nu kun grund til at sige tak.

Slægtsfesten endnu engang, hvor mange lagde mærke til en ung mand, der gik og smalmede. Det var Frede og Lisbeths søn Jørgen fra Århus. Vi har set filmen et par gange, pragtfulde billeder, det er næsten som at opleve festen igen - kunne blot flere få glæde af billederne.

Her alt vel.

Kærlig hilsen,
Ingeborg og Johs.

Kontingent

Da der stadig er stigning på næsten alt, må vi desværre også denne gang vedlægge giroindbetalingskort.

Kontingentet er som sidst mindst 6,00 kr.

Hvor ville vi gerne, familiemedlemmer sendte stof til bladet. Det skulle være mærkeligt, om ikke en eller anden havde noget, der kunne have interesse.

Johs.

Dødsfald

Den 8. juli 1976 afgik min broder, Abel Storgård, ved døden. Det var den sidste, der var tilbage af mine søskende. Abel døde på et plejehjem i Aalborg, hvor han boede den sidste tid. Han havde været syg i mange år. - Abel var udlært mejerist på Hinge Mejeri i 1910. Efter militærtjenestetiden kom han til Aalborg, hvor han mødte Helga, som blev hans hustru. Han efterleves af hustru, en søn, to døtre samt børnebørn, der alle bor i Aalborg.

Vi, der kendte Abel, vil mindes ham med ære.

L. S.

Slægtsbog s. 105

Martha Bitsch døde den 8. august 1976 i Vejle. Hun har været gift med Jacob, som gennem en årrække var uddeler i Nørskovlund, og som blev lagerekspedient på Vejle Dampmølle. Martha har gennem en meget lang årrække været stærkt handicappet af gigt, således at hun næsten var ude af stand til at hjælpe sig selv; men blev gennem alle årene på enestående, opofrende vis plejet i sit hjem af børn og svigerbørn. På trods af denne smertebringende sygdom bar hun sine lidelser med enestående tålmod uden klage. Hun døde pludselig 8. august.

Slægtsbog s. 105

Kristine Bitsch, som i mange år boede i Glostrup, og som i de senere år var på plejehjem i Glostrup, hvor hun døde 15. oktober 1976.

Agnes Bitsch, død 3. marts 1974.

Fødsler

Slægtsbog s. 57, VI B 3

Jacob Storgaard Frits, født 6-2-1976, søn af Birgit og Poul Frits, Randers.

Slægtsbog s. 58, VI C 2

Rikke Storgaard Sørensen, født 22-8-1976, datter af Birgit og Peder Brunbjerg Sørensen, Ikast.

Slægtsbog s. 61, I G 4 b

Morten Storgaard Andersen, f. 30-3-1976, søn af Astrid og Jens Andersen, Serritslev.

Slægtsbog s. 111, VI A 2

Søren Holbech Nielsen, f. d. 6-3-1976, søn af Else og Bjarne Nielsen, Silkeborg.

Slægtsbog s. 99, IX A 2

Mette Spangenberg Madsen, f. d. 16-5-1976, datter af Bente og Bjarne Madsen, Brædstrup.

Slægtsbog s. 101, I A 3

Inger og Ove Højbjerg, en datter, Kirsten Højbjerg, f. d. 20-4-1976.

Slægtsbog s. 100, I A 1

Lone og Kresten Storgård Jakobsen, en søn, Stig Storgård Jakobsen, f. d. 1-5-1975.

Slægtsbog s. 63, I G 3 c

Mette Storgård Rask, f. d. 9-12-1975, datter af Hanne og Leif Storgård Rask.

Bryllup

Slægtsbog s. 101, I A 3

Inger Storgård Jakobsen, viet i Linde kirke d. 28. juli 1973 til gdr. Ove Højbjerg, »Ørnhøjgård«, Guldager, f. d. 25. november 1943, søn af Karl Højbjerg, Guldager.

Slægtsbog s. 69, V C 3

Ellen Margrethe Storgaard, f. 9-10-1948, viet i Hinge kirke d. 12-6-1976 til Klaus Ulrik Jensen, f. 21-6-1947, søn af mejerist Knud Jensen, Thorning.

Runde år 1977

side		år
49	Sigvald Michaelsen, Vejle	4/10 85
49	Edith Storgård Michaelsen, Vejle	9/11 60
49	Walther Ringdal, Silkeborg	18/8 60
51	Ruth Larsen, Ikast	12/3 50
52	Ida Aaen, Århus	26/11 70
53	Niels Storgård, Nørskovlund	16/9 75
54	Sv. Aa. Rasmussen, Bjerre	8/12 75
54	Agnes Kirkegård, Kjellerup	15/3 70
54 -	Charles Kirkegård, Kjellerup	22/2 75
55	Chr. Leth Mikkelsen, Viborg	20/12 65
58	Edvind Madsen, Silkeborg	6/10 60
61	Ingeborg Nielsen, Hinge	16/5 65
62	Gry Storgård, København	28/4 60
62	Ib Boll Storgård, København	11/11 50
62	Gravers Bjerre, København	14/7 50
63	Ellen Jakobsen, København	6/6 50
68	Sara Storgård, Brønshøj	8/7 70
71	Agda Nielsen, Taul	10/4 70
76	Magda Hermansen, Kjellerup	30/4 70
76	Karna Almind, Skanderborg	20/7 50
79	Ragnild Jensen, Brædstrup	5/7 65
87	Aage Storgård, Fensten	20/9 65
89	Kaj Børge Storgård, Århus	23/2 65
89	Anna Storgård, Århus	20/6 65
94	Ulla Jespersen, København	8/8 60

97	Cathrine Marie Petersen, Amerika	16/11	70
97	Hans Jakob Hald, København	20/9	50
97	Ulrich Østerby, København	5/5	50
102	Franziska Solach Storgård, København	24/4	60
108	Johanne Thormann, Serup	9/8	70
108	Henning Nielsen, Resdal	9/11	50
109	Marie Kirstine Lauritsen, Kjellerup	3/12	65
109	Johannes Nielsen, Nr. Snede	27/11	70

DIAMANTBRYLLUP

Slægtsbog s. 49

Marie og Sigvald Michaelsen, Vejle, den 22. september 1977.

GULDBRYLLUP

Slægtsbog s. 97

Karen og Theodor Rabbe Hald, København, den 25. november 1977.

SØLVBRYLLUP 1977

side

51 Inger og Egon Horn Rasmussen, Aalborg, den 27. juli.

65 Ellen og Peder Storgård, Thurø, den 9. august.

110 Edith og William Nielsen, Silkeborg, den 23. januar.

Mere fra Australien

Jeg er nu begyndt på min 8 1/2 måned lange ferie i Australien.

Det vil jo selvsagt føre for vidt at tage alle dagbogsop- tegnelser med, da det fylder tre bøger. Jeg vil derfor, så længe der er plads i bladet og interesse for det, skrive spredte oplevelser fra turen.

Jeg kom hurtigt til at føle mig godt hjemme mellem den australske befolkning. Mage til hjertelige og gæst- frie folk skal man lede længe efter.

Det gav sig bl.a. udslag i, at jeg blev bedt med ud på jagt- og fisketure. I Australien er søndagsjagt forbudt. Man må end ikke åbenlyst færdes på offentlig vej med jagtvåben om søndagen. Der er dog den undtagelse, at man må jage på egen ejendom og må her medtage gæster. Desårsag kunne min gode ven Vik og hans svigersøn Tommy invitere min dattersøn Kurt og mig samt en fremmed ung mand med på kængurujagt ude på en farm, som Vik var medarving til. Det havde væ- ret hans afdøde forældres farm, men dødsboet var end- nu ikke gjort op.

Af hensyn til Kurt, som havde tjeneste til kl. 13 pågæl- dende søndag, tog vi først ud til den 20 km borte lig- gende farm kl. 13,30. Farmen lå i de blå bjerge og bestyredes af Viks broder.

Vi kørte direkte ned til farmen for at spørge broderen, om han havde set noget til kænguru for nylig og hvor? Jo, han havde da set kænguru i de skovklædte bjerge østen for farmen i sidste uge. Der blev nu lagt en

»slagplan«, hvorefter Vik og den fremmede unge mand med 2 små hunde skulle gå op gennem buschen (sko- ven) på bjergsiden. Vi andre 3 skulle så køre ca. i km frem og gå op på bjergsiden og ta' post. Det er store forhold hernede. Som tænkt så gjort. Vi kørte frem over græsmark i dalen og gik så op gennem en bjerg- slugt. 3-400 m oppe var en lille sideslugt, her tog jeg post bag et stort eucalyptustræ, mens Kurt og Tommy forsvandt op i buchen på bjergsiden. Af gammel erfa- ring vidste jeg, at vildt under flugten gerne søger de lave steder.

Jeg fik nu geværet ladt, alt mens jeg stod og orientere- de mig, så jeg var fortrolig med de fremmedartede omgivelser. Jeg havde vel ventet Ca. 10 min., da der falder et skud oppe på bjergsiden. Endnu et skud og så et tredie. Det begyndte at blive spændende. Ville der nu komme noget denne vej? Et øjeblik efter ser jeg noget bevæge sig oppe mellem træerne, og i næste nu ser jeg 3 store kænguruer komme ned over bjerget. Bare de nu vil holde retning ned og så stikke over slugten til mig. Jeg må lige indskyde, at kænguru pga. deres særegne spring kan være næsten lige så vanskelige at skyde som bekkasiner. Et andet moment er, at en såret eller trængt kænguru kan være direkte farlig. Enten det nu er hund eller menneske eller andet, så griber den sin fjende om halsen og med nogle lynhurtige kast med bagbenene river den maven op på sin angriber.. Det var jo lidt uhyggelig at tænke på.

Kænguruerne var nu lige over for mig og tænk - de drejer af og kommer lige over mod mig. Nu bare rolig - jeg holder lige på halsen af den forreste på 20 m af- stand. Den rullede i knaldet. De andre to omkring og tilbage, men nr. 2 rullede også i knaldet. Min første og sidste kænguru-double. Det var et stolt øjeblik. Jeg var glad for, at de var døde i knaldet, så jeg ikke skulle til at aflive dem. Jeg fik dem nu fotograferet, som de var faldet i det lange, stride græs. Jeg anslår deres vægt pr. stk. til ca. 90 kg, så de ville jo fylde godt på tasken.

Lidt efter kom de andre 4 jægere ned over bjerget, slæbende på 3 dværgkænguru. De vejer 18-20 kg pr. stk. Jeg havde regnet mig for dagens mand, men det blev Kurt. Han var lige kommet frem på en lysning i buschen, da en flok på 25 kænguru kommer stormende mod ham. Kurt doubler 2 og når at rive patronerne ud og få endnu en patron i kamret, og hermed når han den bagerste af de flygtende kænguru. Ingen følte trang til mere jagt den dag. Vi fik nu travlt med at flå dyrene. Skindene tog vi med hjem, men ingen australier vil spise kængurukød. Så al den dejlige kød blev efterladt til rovdyr og rovfugle.

En hurtig jagt med stort udbytte.

Tonny.

Glædelig jul

og et godt nytår ønsker vi hele Storgaard-slægten.

Avisudvalget